

El's meus primers Sant Jordi

written by Cristina Farran | 23 d'abril de 2019

Per Sant Jordi els carrers s'omplen de flors i de llibres, tothom cerca aquell llibre especial per regalar a la persona triada, o l'escriptor o escriptora que millor els ha copsat les pregones quimeres per demanar-li que els signi el llibre acabat de comprar i tenir un instant de complicitat amb aquell desconegut.

Per Sant Jordi no sols es compren llibres, també se'n regalen i això, diuen, no passa a gaires llocs. Arreu hi ha alegria per la festa, i civisme i cultura i literatura i... Potser sí, però no sempre ha estat igual.

Jo recordo molt clarament els meus primers Sant Jordi, recordo llibres, però no pas comprats, i alguna rosa, però no pas gaires.

En els meus primers Sant Jordi els llibres els regalava la caixa d'estalvis del Penedès, la caixa d'estalvis i de pensions, la caixa de Catalunya, ... a condició que hi tinguessis un compte i hi ingressessis una mínima quantitat de diners, que normalment eren cinc-centes pessetes (sic).

En recordo les llargues cues per aconseguir el llibre triat, aprofitant l'estona del migdia entre les classes del matí i les de la tarda a l'institut. Amb els diners precisos que ens calien, agafats ben fort amb la mà o bé assegurats dins de la llibreta en què els anàvem a ingressar, potser dues llibretes, tantes com llibres volíem aconseguir per engreixar la nostra magra biblioteca. En recordo el patiment per arribar al final de la cua i trobar-te que el llibre triat ja s'havia exhaurit... Exhaurit!, no la coneixíem pas aquesta paraula aleshores, haurien de passar encara uns anys perquè formés part del nostre vocabulari. Llavors el llibre s'hauria simplement acabat i la segona opció esdevindria la primera per la

renúncia forçada. I és que teníem totes les opcions degudament estudiades, no fos cas que ens donessin un llibre no desitjat.

En recordo la llista de llibres, meitat en català i meitat en castellà, per no ofendre a ningú.

En recordo la quasi malaltissa inclinació a desitjar sols els editats en català, altrament ens haguérem culpat de tenir desafecció envers allò que estàvem forçats a estimar més que la nostra vida. Perquè ara tocava, per a tota una generació que havia anat a una escola completament en castellà, no sols llegir llibres en aquesta llengua parlada però estranya sobre el paper, sinó a més a més i amb intensitat, desitjar-ho.

Qui es considerava de la terra, per naixement o nissaga, no podia desdir-se de recuperar allò que ens van voler arrabassar. Tot i que no va ser la meva generació la primera a viure l'inici del robatori, el fil de plata que uneix generacions ens ho feia sentir en carn pròpia i amb la pròpia carn ho havíem de combatre.

Els meus primers Sant Jordi eren això, sense l'exuberància i l'esplendor que tenen avui i sí impregnats d'una escassetat quasi de postguerra però també d'una emoció íntima per haver trencat cadenes.